

MANNEN AF BÖRD

och
Quinnan af Folket.

Roman af Marie Sophie Schwartz

(Forts. från förra numret).

Elin kvarstod orolig midt på golvet. Det starka skenet från kandelabern föll på den unga flickans marmorhvita ansigte, som tycktes förtelad af smärta, och man skulle ha tagit henne för en bildstod om ej bröstets oroliga höjning gifvit tillkänna, att hon lefde.

Gamle greffen gick fram till henne, sågande med nedlåtande värdighet:

"Var icke bedröfvad, mitt barn, jag skall försöka medla så, att er far blir litet vänligare stämd emot er, och allt skall nog åter blifva bra."

"Bra", utropade Elin och såg på greffen. "Nej, det blir aldrig, aldrig bra." Hon gömde ansigtet i händerna mumlande: "O, min far, min far, hvilket gräsligt öde åt din dotter!"

"Detta öde har ni själf skapat", sade Herman bittret.

"Elin behöfver vara allena för att lugna sig. I morgon, mitt barn, skola vi talas vid." Gamle greffen fattade sonens arm, och de lemnade paviljongen. Då Elin blif allena, kastade hon en blick omkring sig, liksom för att söka en enda varelse, hvilken kunde dela hennes smärta, men ögonen stannade i stället på brevet, som blifvit kastadt på bordet, — detta bref, som haft en så olycklig inverkan på hennes lif. Med en nästan konvulsivisk rörelse fattade hon detsamma, och utan att kasta en blick på innehållet förde hon det till ljuset, och då lågan förstört sista biten deraf, banade sig en snyftning fram ur Elinns beklända bröst.

Vi lemna henne för att lyssna till det samtal, gamle greffe Romarhjerta hade med sin son, då de kommo upp på sina rum.

Tigande hade far och son tillryggelagt vägen mellan paviljongen och den flygelbyggnad, hvaruti de voro inlogerade; men när Herman tillslutit dörren efter dem, ropade han:

"Skall jag gifta mig med skeppar Mårtenssons dotter?"

"Har du något sätt att med heder komma ifrån saken?" frågade greffen kallt och kastade sig ned på en soffa.

"Jag har aldrig älskat dottern, aldrig med henne utbytt ett enda ord af kärlek. Hon är mig en likgiltig person och alldeles oskyldig i de anklagelser, som göras henne."

"Hon har själf angifvit sig såsom den brottsliga." Gamle greffen betraktade sin son med en egen, skarp blick.

"Det har hon, men af ädelmod för att"

Herman hejade sig.

"Derom är nu icke frågan, utan huru du, en ädling, en man af ära, skulle vilja gå ifrån en sak, der ditt lättsinne kostat en oskyldig dess heder. Näm mig något sätt, utom det jag föreslagit."

Herman teg. Greffen återtog:

"Du har väl aldrig ett ögonblick kunnat lemna rum för en så usel tanke som att låta den unga ädelmodiga flickan ensam lida för hvad du och en annan brutit, samt lemna henne i sticket med en oförtjönt och ohjelpig fläck på sitt rykte." Greffen talade lugnt, men strängt. Herman fortfor att tåga.

"Antag för ett ögonblick att icke den unga flickan, utan hennes styfmoder infunnit sig i paviljongen och der öfverraskats af mannen, hvad hade då blifvit följden? Jo, en nedrig skandal och kanske något ännu värre: hvarvid greffe Herman Romarhjerta hade spelat en föga hedrande rol. — Nå väl, hvad har Elin gjort? — Hon har räddat dig, och ännu en annan, samt uppfört sig själf. Din pligt blir alltså att genom en förening söka godtgöra henne för det ädelmod hon visat."

"Pappa glömmet afståndet oss emellan."

"Den tid är förbi, då ärfva företärden berättade oss att begå hvilken dålig handling som helst med de ofrälse. Jag hyser och skall alltid hysa ett högt begrepp om adeln, såsom en genom odling förädlad klass, och jag skall alltid med stolthet påminna mig att jag tillhör en af de äldsta familjer i Sverige; men å andra sidan har jag en djup aktning för de pligter adelskapet ålägger sina representanter, och jag hyllar franska adelns valspråk: 'noblesse oblige'."

I känsla häraf har jag ansett för en oafvislig lag att hvarje medlem inom min familj skall hörsamma ärens fordringar. Att förläta kvinnor, att störa familjefriden, att kränka äktenskaps helgd, utgör handlingar som jag aldrig hade velat, att man skulle kunnat föreföra en Romarhjerta. Du har, ledd af passionen, begått en dylik ärelöshets bedrift. Du har en flickas ädelmod att tacka för att du undgått straffet derför, och likväl tvekar du, om du skall skänka denna flicka det namn du på intet sätt bedrar. Sannerligen, min son, förnekar du icke alldeles det gamla romarhjertska blodet."

Gamle greffen reste sig upp och tillade, i det han lade sin hand på sonens skuldra:

"Äfven jag har varit svag, och äfven jag har begått dårskaper. Jag har älskat lyx och ett praktfullt lefnadssätt samt derpå förlöstat en stor del af min förmögenhet; men jag har aldrig i min tanklöshet gjort mig skyldig till någon svaghet, som kunnat kasta skugga på min heder och mitt samvete; och jag hoppas att min son icke vill tvinga sin far att blygas öfver honom."

"Det är således pappas bestämda vilja att jag skall gifta mig med Elin Mårtensson?"

"Min vilja?" Gamle greffen såg med en stolt blick på sonen. "Du är myndig och står således

utom min vilja; men jag hade trott, att greffe Romarhjertas egen heder skulle anbefalla honom att göra det. — Behöfs min vilja för att få dig att handla som hederlig karl, då måste jag förklara, att du icke är min son. — Nu öfverlemnar jag afgörandet åt din egen hederkänsla." Gamle greffen gick in i sitt sofrum, sedan han ringt på sin betjent.

Herman gick några hvarf öfver golvet och mumlade några osammanhängande ord.

Om morgonen då gamle greffen vaknade, öfverlemnade betjenten en biljett ifrån sonen. Den innehöll dessa ord:

"Min far! Jag reser för att bespara os alla obehaget af sammanträffande. Jag anhåller, att ni och kaptenen behagade taga ut lysning för mig och Elin. Sjelf skall jag infinna mig vid Ljungstafors den dag, då presten skall förena ättlingen af familjen Romarhjerta med skepparen Mårtenssons dotter. Då jag skänker henne ett så ädelt namn, tror jag mig i allo ha godtgjort den skymf, som hon iklädt sig, men aldrig lidit. Detta är också allt, hvad jag kan gifva henne."

Jag reser nu till huvudstaden och afvaktar der pappas ankomst för att göra mig sällskap ned till Kungsborg och underrätta min mor och syster om det val af maka jag gjort.

Pappas vördnadsfulle son

Herman."

Greffen vek långsamt ihop brevet och mumlade:

"Stolte vanvetting, som förbittras öfver att du måste på en gång vara ädling och hederlig karl."

Tre veckor derefter skulle Herman och Elin viga. Endast några få gäster voro bjudna och ibland dessa kaptenens båda systrar med sina män. Derjemte ett par släktingar till greffarne Romarhjerta, som voro granar till kaptenen. — Det var liksom kaptenen velat med sina anhöriga förödmjuka de adliga anförvandterna till brudgummen.

På förmiddagen anlände gamle greffen, men grefvinnan åtföljde honom icke.

"Min son kommer klokkan half sex," sade greffen, "och vigseln är ju utsatt till sex. Min hustru är genom opasslighet hindrad att bevitna den högtidliga akten."

På förmiddagen anlände gamle greffen, men grefvinnan åtföljde honom icke.

"Min son kommer klokkan half sex," sade greffen, "och vigseln är ju utsatt till sex. Min hustru är genom opasslighet hindrad att bevitna den högtidliga akten."

Precis half sex stannade en lätt resvagn, och ur densamma steg greffe Herman med höguret i hand och ett kallt, stolt uttryck i ansigtet. Sedan han utbytt reskläderna emot svarta, fördes han in i salongen. En kavert derefter hade presten förenat honom och Elin för hela livet.

Elin var mycket upprörd under vigselakten, och då presten uttalade välsignelsen, smög från de tårdränkta ögonen en radd blick på honom, som nu skulle vara hennes allt i livet, men han stod vid hennes sida kall och känslösh, med det vackra hufvudet höguret och utan att kasta en blick på henne, som darrande sökt i hans ansigte efter ett enda spår af deltagande eller rörelse.

Den förste, som gick fram för att lyckönska de nygifte, var gamle greffen. Hans omfamning var faderligt hjertlig och med röd stämma sade han:

"Gud välsigne dig, min dotter!" Till sonen yttrade han ingenting; han tryckte blott kallt hans hand.

Kaptenen åter omfamnade dottern för form, utan att ett enda ord af kärlek eller välvilja gick öfver de stränga läpparna, ehuru Elinns ögon med ett nästan förtvifadt uttryck bado derom. Selma var så blek, att hon liknade det onda samvetet, då hon omfamnade styfdottern och mågen, som med ett bittret, stolt uttryck betraktade henne.

Derefter drack man de nygiftas skål. Ögonblicket derpå hade Herman lemnat rummet.

Elin samtalade med öfverstinnan D., en släkting till Herman, under det hennes blick liksom var fastkejad vid en lätt resvagn, som höll ned i allén. Några minuter efter det Herman försvunnit, såg hon honom med hastiga steg närma sig vagnen, hvars dörr betjenten öppnade. I nästa ögonblick smällde piskan, och äkdonet, hvaruti Herman stigit upp, rullade bort.

Elin hade ovilkorligen rest sig upp från soffan och sprungit fram till fönstret för att öfvertygga sig att hvad hon såg var sant. Då vagnen svängde upp till landsvägen, och den skymf stod klar för henne som Herman genom sin afresa tillfogat henne, nedföll hon sanslös vid fönstret, just som dessa ord lik en susning nådde hennes öron:

"Hvad betyder detta? Jag tror brudgummen reser bort ifrån sin brud!" Utropet kom ifrån öfverstinnan, som äfven haft ögonen på vagnen.

I.

Tio år senare.

I södra Sveriges skärgård hade greffarne Romarhjerta sedan urminnes tider ett ett ofantligt stort familjegods, ett jernbruk kalladt Kungsborg, hvilket gått i arf från far till son och hvars afkastning fordom utgjort en nästan furstlig förmögenhet. Gamle greffens far hade genom en yppig lefnad betydligt skuldsatt såväl Kungsborg som de öfrige egendommarna, så att då Hermans far ärfde dem, var förmögenheten icke fjerdedelen så stor som då dennes far emottog den. Detta var något, hvarom världen i allmänhet var okunnig.

Beherrskad af den urgamlas stoltheten inom Romarhjertska familjen sökte Hermans far att genom ett rikt gifte, med en högborns flicka, hjälpa upp afärrerna och infria de på egendommarna gjorda invecklingarna. Detta var hans afsigt, då han gifte sig; men den ärfda kärleken till lyx och ett furstligt lefnadssätt undanträngde alla af klokheten dikterade föresatser. Den na-

turliga följden häraf blef, att den förmögenhet grefvinnan fört med sig, och hvilken varit tillräcklig att befria egendommarna ifrån de svåraste invecklingarna, gick åt, och dessutom måste greffen sälja Ljungstafors och Hillesta, hvilka, såsom läsaren känner, inköptes af kapten Mårtensson.

Kort efter Hermans giftermål med Elin, dog gamle greffen, lemnande enkan och sonen i arf efter sig endast det i grunden skuldsatta Kungsborg samt en liten egendom straks bredvid, utan någon dertill hörande jord. Den senade hade i forna dagar endast varit ett jagtslott. — Under loppet af åtta år sökte Herman genom att själf slå sig på jordbruket hjälpa upp detsamma och genom ökad afkastning bjuda till att befria egendomen ifrån de värsta invecklingarna samt sålunda arbeta sig till ekonomiskt oberoende; men då han slutligen insåg det vanmäktiga i sina bemödanden, och kreditörerna dessutom hårdt ansatte honom, beslöt han att sälja denna Romarhjertarnes familjeborg, som under sekler tillhört den grefliga släkten.

Det var med djup smärta han tog detta steg, och den grefliga stoltheten led icke minst dervid. Greffe Hermans ära tillät honom ej att fortfarande behålla egendomen, då han klart insåg att han derigenom endast skulle inveckla sig i ännu mera skulder och slutligen icke kunna göra rätt för sig. Att få kopare till den stora skuldsatta egendomen, blef ganska svårt. Slutligen yrkade kreditörerna dess försäljning på auktion. Just i detta kritiska ögonblick uppträdde en köpare ombud och anmälde sig hos greffen. Efter ett par veckors korresponderande försälldes Kungsborg med möbler, tafflor och inventarier till en mrs Stephensens från Nordamerika.

Den köpskilling, greffe Herman fick, var visserligen stor, men skulderna voro också stora och detta gjorde, att hela familjens förmögenhet, sedan faderns alla gäldenärer blifvit betalda, inskränkte sig till den lilla pagtegendomen Furuhoj och ett kapital af 30,000 kronor, hvilket senare han satte ned hos ett välkändt handelshus för moderns och systemens räkning. — Sedan köpet var afslutadt flyttade den grefliga familjen till Furuhoj. Ett år efter sedan dessa förändringar egt rum, just då midsommaren stod i hela sin blomsterprakt, erhöill inspektoren på Kungsborg bref, hvaruti han underrättades att egendomens patronessa snart vore att förvänta.

Af den gamla tjänstepersonalen hade så många, som velat, fått kvarstanna tills mrs Stephensens själf skulle anlända. Ibland antalet af dem, som varit längst på egendomen var höfnästare Eklund. Han hade tjänat Romarhjertska familjen i fyrtio år och efter sin far ärfvt höfnästarebetsningen, som gått i arf inom Eklunds släkten i fleå led. Icke underligt då, om den nu kvarlevande gubben Eklund var djupt fast vid den grefliga släkten och med ett slags religiös vördnad skådade upp till densamma. Också hade gubben rifvit sina få hår och varit i verklig förvissan, när egendomen såldes. Han ville genast lemna sin befattning, och följa sin hustru till Furuhoj, men på greffe Hermans föreställningar lät han öfvertala sig att kvarstanna, ehuru motbjudande det föreföll honom att nödgas tjena den vanböriga efterträdarinnan.

"Det är din pligt att stanna till dess egarrinnan afskedar dig och du skall leverera ifrån dig allt hvad som varit i din vård," hade Herman sagt. Han kände gubbens sträfvän att alltid samvetsgrannt göra hvad pligten kräde.

"Dessutom", bifogade greffen, "kan du möjligen vara mig långt nyttigare på den plats du nu har, än om du följde mig till Furuhoj. Din matmor är omätligt rik, ty hon har infriat alla invecklingarna och eger nu Kungsborg helt och hållet. Hon kan följaktligen göra något för din ålderdom, då jag deremot förmår göra ingenting."

"Ah, nådig greffe, har jag så illa tjänat min herre, att han tror det egenlynnat leder mig?" stammade Eklund.

"Nej, min redlige Eklund, det har du visst icke, men jag önskar att du tills vidare stannar på Kungsborg, och du har ännu aldrig vägrat att lyda."

"Och jag skall det icke heller nu."

"Godt! Finner du dig icke bra under din nya matmor, då skola vi återtaga detta samtal, och då är Furuhoj ditt hem", hade greffen sagt, och med den tröstande tanken, att han endast lydde sin herres vilja, då han kvarstannade på Kungsborg, bibehöll Eklund sin befattning. Under loppet af första året glömde tjänaren nästan, att han hade någon annan herre än greffe Herman. Föreföll något, som han ogillade, eller något anmärkningsvärdt, hvilket han ansåg nödvändigt, att greffen skulle veta, reste han till Furuhoj för att aflägga räkenskap, alldeles som om Herrman ännu haft med Kungsborg att göra. Greffen åhörd honom, sorgligt leende och sade alltid, när gubben slutat:

"Du glömmet, min vän, att jag icke längre är herre till Kungsborg."

Då suckade gubben och reste hem med beklåmt hjerta, för att om några veckor åter glömma bort verkligheten och af Herman blifva påmind derom.

Budet från inspektoren, att den nya egarrinnan skulle om en vecka vara att förvänta, väckte Eklund fullkomligt till medvetande af att han icke längre tjänade greffe Romarhjerta, och med bedröfvelse i hjerta började gubben sina anordningar för att emottaga sin nya matmor. Det var med en egen känsla af stolthet han gaf befallning om att rummen skulle putsas, och han hade mycken omsorg, att porträtt- och taffelgalleriet samt rustkammaren och dylikt skulle vara riktigt i ordning. De stora prakterummen med sin antika och dyrbara möblering genomvandrade Eklund, och då han fann dem sådana de borde vara, stannade han i den stor salongen, der så många lysande bal blifvit gifven, och blickade

på det öfver den stora spisen i hvit marmor utrugnar Romarhjertska vapnet. En djup suck höjde gubbens bröst, och han blottade sitt med en mössa betäckta hufvud, under det hans ögon fylldes med tårar. Han mumlade:

Och äfven detta skulle komma i den ofrälse kvinnans händer. Min stackars nådige greffe, som måst öfverleva en dylik förödmjukelse!"

Medan gubben öfverlemnade sig åt sin smärta, vilja vi i korthet gifva dig, min käre läsare, en närmare beskrifning på Kungsborg.

Naturen deromkring var mera vild och stortad än leende och smekande. De djupa skogarna, de höga bergen och det vida hafvet ingåfvor en känsla af häpnad och beundran för det storartade, men äfven en egen beklämning. Litet mera leende ångar och solbelysta blomsterfält hade stämt hjertat till lugn och frid. Nu deremot liknade såväl sjelfva egendomen som trakten deromkring en af forntidens hjältar, hvilken hade slagit sig ned i ro.

Boningshuset med sina fyra torn och sina solida murar, bar ännu samma prägel af en herreborg som för sekler tillbaka. Parken var så tät och uppfyllt med hundråriga ekar och björkar, att sällan någon solstråle förmådde bana sig väg genom löfverket.

Trädgården var anlagd i en gammaldags stil, med pyramidar af klippta granar, rundhufvade lindar, och hade något tryckande stelt, som blef nästan dystert genom för mycken skugga. Till vänster låg en med mycken kostnad anlagd "Floras park", en skapelse af senare tider, leende och skön som ett litet paradys med sitt praktfulla orangei, sin springbrunn af marmor och sina förtjusande löfsalar.

Hufvudbyggnaden eller slottet låg så, att dess front vette åt trädgården. Floras lilla rike var till vänster och parken till höger. Baksidan låg åt den med pyramidpopplar planterade borggården, som vid slutet af slottets båda flyglar innesluts utaf ett högt jernstaket med en stor gallerport, från hvilken en brygga gick öfver en nu torr vallgrav, der en bred allé tog vid.

Slottet utgjordes af två våningar. Bottenvåningen hade i alla tider varit de engliga boningsrummen, och dess möblering och tapetsering hade följt med tidens smak. Der rådde den moderna lyxen; den stora salen, af matsal, salong, förmak, bibliotek, musikrum, biljardrum, rökrum, kabinet och sofrum voro inredda med ett dråktigt praktbegär, drivet till sin högsta höjd. Men i öfre eller praktvåningen, hade den uråldriga lyxen blifvit bibehållen, och man hade med hela stoltheten hos en gammal greflig släkt sökt att vidmakthålla allt i sitt ursprungliga skick. Det vill säga, när en möbel, tärp af ålder och mask, befanns i det skick, att den icke kunde tjänstgöra, så hade man låtit göra en ny, men efter alldeles samma modell som den kasserade, och sålunda hade aldrig den antika möbleringen förfallit sin sekelgamla elegant med en viss friskhet. Rummen utgjordes af ett stort taffel- och porträttgalleri, en vapensal, en rustkammare, ett arkiv, och sedan af den omätligt stora festivitets-salongen, med det grefliga vapnet öfver spisen; nästintill denna lågo tvenne mindre salonger, en röd och en blå, sedan kom en fil af smärre rum. Till höger om den stora salen hade man ett åttkantigt kabinet, hvars alla väggar ifrån golf till tak voro af spegelglas; derifrån kom man till ett rum, som på sjuttonhundratalet tjänat till sängkammare åt den då varande egarens hustru, om hvilken man hade en sorglig historia att förtälja. Hon dog i detta rum, och man påstod allmänt, att hon spökade. Möbleringen var ännu densamma som då, ty sedan dess hade ingen bott der. Märkvärdigt nog hade man icke med samma omsorg sökt bibehålla möbler derstädes. Det syntes tydligt, att man lemnat det åt glömskan. Sjelfva gubben Eklund hade icke sträckt sin omtänka ända dit, utan vid den allmänna putningen alldeles glömt "greffinnans Gunillas sängkammare", såsom den kallades.

Efter denna redogörelse återvända vi till berättelsens gång.

Den betydelsefulla dagen, då mrs Stephensens skulle anlända, randades äntligen. Gubben Eklund hade nu, såsom i greffarne Romarhjertska tid, låtit betjentningen kläda sig i sina högtidskläder och uppställt dem i tvenne rader, uti den med höga pelarhvalf uppburna vestibulen, hvilken särskild för tillfället var klädd med blomstergullander och eklöf. Sjelf stod gubben klädd i svarta kläder, skor och silkesstrumpor, i spetsen för den talrika betjentningen, som ståtade i greffarne Romarhjertska livrè.

Inspektoren hade gjort anmärkningar och invändningar mot Eklunds tillställning, men gubben var envis och påstod, att hvad som rörde slottet och den inre betjentningen hade inspektoren icke med att göra, efter detta allt stod under hans uppsigt. Inspektoren, en ung man, som kommit till Kungsborg först sedan det blef såldt, skratade åt gubben och försäkrade honom, att han ställde så till att den nya patronessan skulle köra honom på porten. Det hjälpte ändå icke, ty Eklund ansåg sig först då saken bättre än någon annan — han, som i fyrtio år emottagit greffarne Romarhjerta och som barn sett sin far arrangera till deras emottagande hvarje gång de återvände till Kungsborg.

Strax på eftermiddagen ankom en elegant och lätt resvagn. En betjent hoppade af kuskboken för att öppna vagnsdörren, men Eklund hade förekommit honom och stod djupt bugande vid den öppna dörren. Ur vagnen sprang först en ung man, som räckte handen åt ett långt, smärtbält och hållet svarklädt fruntimmer, hvars hållning och kroppställning hade något stolt och befallande; ansigtet beäkrades af ett lätt flö, som hon haft för att skydda sig mot dammet, och hvilket hon behöll nedfållt, under det hon med

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolander i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggaren har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utföran det af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylls skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som egen af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls bostadsskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagaren, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

En inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigratorkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolander i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart,

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänfö, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

KOSTAR INTET

Redakt. Helt arbete under 10 frid. för att erhålla ett nytryckt bibliotek till \$10.00. Vi vill också ge till de böcker vi önskar, ett beaktat till oss för att erhålla ett bibliotek för alla nödiga upplysningar.

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,

724 So. 4th St., Dept. 108 Minneapolis, Minn.

Utomordentligt billigt Pris

på god och underhållande svensk litteratur.

Vi realiserar återutgåvan af 11 olika äldre Argungar af Svensk Familj Journal, utgåfvor i tryckta omslag till följande priser: 1 Argungar \$10, 2 Argungar \$15.00, 3 Argungar \$20.00, 4 Argungar \$25.00, 5 Argungar \$30.00, 6 Argungar \$35.00, 7 Argungar \$40.00, 8 Argungar \$45.00, 9 Argungar \$50.00, 10 Argungar \$55.00, 11 Argungar \$60.00. Hvarje Argungar kostar en \$1.00. Vi vill också ge till de böcker vi önskar, ett beaktat till oss för att erhålla ett bibliotek för alla nödiga upplysningar.

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,

724 So. 4th St., - Minneapolis, Minn.